

STAROČESKÉ NÁZVY POSTNÍCH NEDĚLÍ

Většinou se ví, že každá postní neděle nese nějaké slovní označení. Ta latinská jsou dle počátečního slova nedělní vstupní antifony. Nejznámější je asi 4. neděle postní „laetare“, radostná (z lat. *Vesel se, Jeruzaléme*), kdy kněz obléká růžové mešní roucho. Dali byste ale dohromady staročeské názvy postních nedělí?

1. neděle – černá (snad proto, že ženy odkládaly parádu a nosily černé oděvy?)
2. neděle – pražná (snad proto, že chudší polévky, pražené, nahradily masopustní jídla?)
3. neděle – kýchavná (snad proto, že je na jaře více nachlazení?)
4. neděle – družebná (snad proto, že o neděli *laetare* se mohla konat zábava?)
5. neděle – smrtelná (protože začínaly týdny o utrpení Páně)
6. neděle – květná (toto jediné označení zůstalo oficiálním dodnes)

MISIJNÍ KLUBKO „VESELÁ SPOLEČNOST“ SEMILY

Chceme informovat farníky, že v roce 2017 jsme ze Semil na Papežská misijní díla poslali celkem **22 800,- Kč**. Zapojili jsme se tak do pomoci více než 145 tisícům dětí. Například děti v Bangladéši díky pomoci mohou chodit do nové školy, opuštěné děti z Guyany a Keni mají střechu nad hlavou, hladové děti na Filipínách dostanou oběd a v Ugandě postaví drůbežárnu, aby podvyživěným dětem obohatili jídelníček o maso a vejce.

Výtěžky jednotlivých akcí v Semilech:

Misijní karneval	900,-
Misijní jarmark na Květnou neděli	7 400,-
Misijní jarmark na Misijní neděli	7 300,-
Adventní misijní jarmark	5 200,-
Jeden dárek navíc (vánoční stromek v kostele)	2 017,-

PAPEŽSKÁ
MISIJNÍ DÍLA

Přejeme požehnanou postní dobu a prosíme, abyste zachovali přízeň Papežskému misijnímu dílu. Další příležitostí bude **Misijní jarmark® na Květnou neděli 25. 3. 2018**, kde můžete přispět jak svými výtvoři, tak „zakoupením“ těchto výtvořů za dobrovolný příspěvek.

AKTUÁLNÍ INFORMACE

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA FARNOSTI

Zveme všechny farníky na **postní duchovní obnovu**, kterou ve dnech **8. – 10. března** povede **ThDr. Ing. Jiří Šlégr, děkan ve Vrchlabí**. Začíná se ve čtvrtek mší svatou v děkanském kostele v Semilech od 18.00 h, následovat bude první přednáška v sále na faře.

Téma duchovní obnovy, možnosti duchovního rozhovoru a přijetí svátosti smíření budou upřesněny.

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 22. února 2018. Uzávěrka následujícího čísla: 8. března 2018. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky (ve formátu doc, docx, odt) zasílejte na adresu hřivna@post.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 5 25. února 2018

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Košťofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelné (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 26. 2. – 11. 3. 2018

26. 2. Po	–	–	–	
27. 2. Út	KA	18.00	za zdraví pro členy rodiny Budzíkovi	
28. 2. St	KA	08.00	za zdraví pro členy rodiny Krajčoviechovi	
1. 3. Čt	KA	08.00	za uzdravení a Boží pomoc pro Jiřinu	
2. 3. Pá	KO	17.30	pobožnost křížové cesty	svátost smíření od 16.30 v KO
	KO	18.00	za ctitele Božského Srdce Ježíšova	
3. 3. So	DD	13.30	za farníky	
	KA	18.00	za Boží požehnání a zdraví pro vnuky u příležitosti narozenin	
4. 3. Ne			3. NEDĚLE POSTNÍ	sbírka na opravu fary
	KO	08.30	za † Jiřího Lukse a jeho sourozence	
5. 3. Po	–	–	–	
6. 3. Út	KA	18.00	za † Cecilii Novotnou a živé z rodiny Kopalovy	
7. 3. St	KA	08.00	za † Františka Kudzia	
8. 3. Čt	KO	18.00	na úmysl	POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA
9. 3. Pá	KO	17.30	pobožnost křížové cesty	
	KO	18.00	na úmysl	POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA
10. 3. So	DD	13.30	za farníky	
	KO	18.00	na úmysl	POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA
11. 3. Ne			4. NEDĚLE POSTNÍ	
	KO	08.30	za †† Růženu Doubkovou a Žofii Mlejnkovou a za ††, na které nikdo nepamatuje	

6. díl seriálu o historických osobnostech v Písmu.

„Byl to ten Kaifáš, který poradil židům, že je lépe, aby jeden člověk zemřel za lid.“

(Jan 18,14)

Po smrti císaře Augusta v r. 14 po Kr. byl v Judeji jmenován novým římským prokurátorem Valerius Gratus. Ten po svém nástupu okamžitě sesadil již 9 let úřadujícího velekněze Annáše a do velekněžského úřadu jmenoval každý rok někoho jiného. Jako čtvrtý byl v r. 18 veleknězem jmenován Annášův zeť Josef, který měl přízvisko Kaifáš. Do historie se zapsal ten, kdo dostal Ježíše Nazaretského na kříž.

Kaifáš setrval ve velekněžském úřadě na tehdejší poměry neuvěřitelných takřka 19 let. Byl to prohaný a pragmatický politik, naprosto loajální Římu, a nešetřil úplatky. Pokud totiž chtěl zastávat velekněžský úřad, musel si ho patřičně zaplatit. Taková byla tehdejší realita. A Kaifáš nabídl vždy nejvíc.

Ježíš se dostává do konfliktu s Kaifášem po vzkříšení Lazara, což byl mocný čin, který vyvolal u lidu velký ohlas. Pravděpodobně se udál v únoru r. 30. Bezprostředně po tomto zázraku svolal velekněz veleradu, která vydala na Ježíše zatykač. *Veleknězi a farizeové svolali radu a řekli: „Co si počneme? Ten člověk činí mnohá znamení. Když proti němu nezakročíme, všichni v něj uvěří, a přijdou Římané a odejmou nám toto svaté místo i národ.“ Jeden z nich, Kaifáš, velekněz toho roku, jim řekl: „Vy ničemu nerozumíte; nechápete, že je pro vás lépe, aby jeden člověk zemřel za lid, než aby zahynul celý národ.“ Od toho dne byli tedy smluveni, že ho zabijí (Jan 11,47–50.53).* Jak ale víme, Ježíše se zatknout nepodařilo; uchýlil se mimo civilizaci a mezi Židy se objevil až při svém slavném vjezdu do Jeruzaléma, kdy si na něho nikdo nedovolil vztáhnout ruku.

K zatčení došlo až o několik dní později v Getsemanské zahradě a po krátkém předběžném slyšení u Annáše byl Ježíš předveden

před Kaifášův soud, tedy veleradu (Synedron). Před tímto nejvyšším soudním dvorem začal vlastní proces podle židovského zákona. Mimořádnost situace dokumentuje fakt, že se nekonal za bílého dne v oficiální budově velerady, ale v noci v soukromém domě velekněze.

Evangelia podávají svědectví, že obvinění Ježíše z něčeho, za co by zasluhoval smrt, nebylo vůbec snadné. Kaifášovi se však přesto dařilo vést bouřlivé jednání velerady žádoucím směrem. Tlačil ho čas. Položil Ježíšovi rozhodující otázku, zda je Mesiáš, Syn Boží. A Ježíšovu jednoznačnou odpověď označil Kaifáš sugestivně za rouhání: *Tu velekněz roztrhl svá roucha a řekl: „Nač ještě potřebujeme svědky? Slyšeli jste rouhání. Co o tom soudíte?“ Oni pak všichni rozhodli, že je hoden smrti (Mk 14,63–64).* Odstavec židovského trestního zákona totiž zněl: *„Kdo si přisvojuje Boží pocty, rouhá se Bohu. Musí být potrestán smrtí.“*

Kaifášovi se následující den podařilo obratně přesvědčit Piláta, aby nařídil vykonání rozsudku smrti. Ačkoliv se velekněz jistě domníval, že tím je případ Ježíš Nazaretský vyřešen, velmi brzy se bude potýkat s rozšiřující se zvěstí o jeho zmrtvýchvstání (Sk 4,6).

Kaifáš byl zbaven velekněžského úřadu syrským správcem Vitelliem (krátce po Pilátově odvolání z pozice prokurátora), nejspíše o Velikonocích r. 37. O jeho dalších osudech nejsou věrohodné zprávy.

Poměrně nedávno, v r. 1990, byl na jeruzalémském předměstí Talpilot nalezen rodový hrob s několika kamennými schránkami na kosti. Na jedné zvláště ozdobné byl aramejský nápis „Josef bar Kajfa“; obsahovala pozůstatky asi šedesátiletého muže. Že jde velmi pravděpodobně o ostatky velekněze Kaifáše, potvrdil objev další schránky v r. 2011, na níž je nápis „Miriam, dcera Ješuy, syna Kaifase z kněžského rodu Maazijah“.

Podle G. Krolla: *Po stopách Ježíšových* (upraveno)

Na základě podnětu farníků otiskujeme **postní řád**, který vychází z Kodexu kanonického práva (1983) a byl schválen Biskupskou konferencí ČSFR v r. 1992 (dosud platný):

1) PÁTEK

Každý pátek je den pokání, neboť toho dne za nás umřel náš Spasitel. Kajícími skutky se připoujeme aspoň nepatrně k jeho oběti, a tak se vděčně hlásíme k jeho kříži.

Páteční půst od masa patří už dlouho mezi církevní příkázání. Jeho zachovávání je nyní velmi ztíženo složitostí dnešního života. Proto tuto povinnost pozměňujeme tak, že věřící *bud'* mohou dále zachovávat půst od masa, *anebo* si uložit nějaký projev pokání podle vlastní volby, buď půst nebo skutek zbožnosti nebo skutek lásky.

Půst: odepřít si masitý pokrm, alkoholický nápoj, kouření, sladkosti, zábavné pořady v televizi a podobně.

Skutek zbožnosti: účast na mši sv., četba Písma, křížová cesta, modlitba sv. růžence, studium křesťanské nauky, meditace a podobně. *Skutek lásky*: návštěva nemocných a péče o ně, pomoc bližním, konkrétní služba občanskému nebo církevnímu společenství a podobně.

Na základě tradice a zvyku se nepokládá za porušení půstu od masa požívání pokrmů z tzv. studenokrevných zvířat ryb, raků, živočichů trvale žijících ve vodě.

Nutno upozornit, že tato ustanovení neplatí pro pátky ve velikonočním a vánočním oktávu a tehdy, pokud na pátek vyjde liturgická slavnost.

2) DOBA POSTNÍ

Na počátku a v závěru postní doby, to je **na Popelčnický středu a na Velký pátek**, je nařízen **půst zdrženlivosti od masitých pokrmů** a zároveň **půst újmy**. Při postu újmy je dovoleno najíst se jen jednou za den dosyta.

Tento spojený půst zdrženlivosti a újmy je závazný pro katolíky od dokončeného 18. do dokončeného 59. roku života. Mladistvým

mezi 14. a 18. rokem a lidem po dovršení 59. roku se v těchto dnech ukládá pouze půst zdrženlivosti od masitých pokrmů. Nemoc, těžká tělesná práce nebo jiný podobně vážný důvod od povinnosti újmy osvobozují. V tyto dva dny se sjednocují katolíci všech zemí společným vyjádřením ducha pokání a dosvědčují tak své spojení s Pánem.

Dále jsou vybízeni ti, kdo mají dostatečné příjmy, aby zvláště v době postní – jako výraz ochoty napravovat hříchy vlastní i cizí – přispívali na dobré účely, například na zmírnění bídy ve světě, podporu potřebných, opravu kostelů, potřeby duchovní správy.

3) SVÁTOST SMÍŘENÍ A SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Každý katolík, který se dopustil smrtelného hříchu, je přísně zavázán **vyzpovídat se svátostně aspoň jednou za rok**. Stejně tak je povinen **přijmout Tělo Páně**. Oba závazky je možné splnit v kterémkoliv kostele a kdykoli během roku, avšak nejvhodnější je k tomu doba postní a velikonoční.

Důtklivě je však vybízen každý, aby po těžkém pádu neodkládal a obnovil své přátelství s Bohem ihned dokonalou lítostí a co nejdříve svátostí smíření. Splněním nařízení alespoň jednou za rok svátostně se vyzpovídat a přijmout Nejsvětější Svátost vyhoví se sice zákonu, ale nejvyšší zákon je láska. Kdo chce skutečně růst ve své věrnosti ke Kristu, přijímá tyto svátosti častěji.

Eucharistický půst je též kajícím skutkem, kterým se vzdává úcta eucharistii. Znamená povinnost zdržet se alespoň jednu hodinu před přijetím eucharistie jakéhokoliv pokrmu a nápoje, kromě vody a léků. Staří lidé, nemocní a ti, kdo o ně pečují, mohou přijmout eucharistii i tehdy, jestliže něco pojedli během jedné hodiny před svatým přijímáním. Od tohoto předpisu osvobozuje i jiný, neuvedený rozumný důvod, např. mýlka v čase apod.

Všechny vnější projevy pokání ať vycházejí z upřímného srdce!